

майбутнє. Культура сім'ї залежить, з одного боку, від якості культури суспільства, в якому дана сім'я знаходиться, а з іншого – від рівня індивідуальної культури всіх її членів. Моральні відносини в сім'ї виступають цілісним духовно-культурним світом, що є надзвичайно актуальним у формуванні духовності.

Таким чином, здійснивши аналіз взаємодії та взаємовпливу освітньо-виховних чинників, факторів сімейного виховання і соціальних інституцій щодо формування духовності особистості, можна зробити наступні висновки: системно-структурне виховання – це один із засобів забезпечення духовності індивіда та стану соціальної безпеки. Саме від процесу виховання залежить якість інформації, що буде поступати у свідомість індивіда, а отже і громадянського суспільства, які саме пріоритети та цінності будуть формуватись. Виховання як складовий елемент освітнього процесу, здатне забезпечити:

- духовну єдність поколінь, виховання поваги до батьків, жінки-матері, культури та історії свого народу;
- громадянське виховання: формування громадянськості, яка дає змогу людині відчувати себе юридично, соціально, морально і політично дієздатною;
- утвердження принципів вселюдської моралі: правди, справедливості, патріотизму, доброти, працелюбності та інших чеснот;
- формування прикладів суспільно-позитивної поведінки;
- сталість ціннісних орієнтацій і традицій суспільства;
- формування сучасної творчої, працелюбної особистості, виховання цивілізованого господаря;
- уникнення соціальних протиріч шляхом формування толерантності та об'єктивності поглядів;
- консолідацію соціальних об'єднань та в цілому громадянського суспільства за для виконання загальнонаціональної мети – розвиток сучасної, демократичної, правової, соціальної, соборної Української держави.

Список використаних джерел:

1. Горлинський В. В. Духовні координати безпеки суспільства. – http://www.niisp.gov.ua/vydanna/panorama/issue.php?s=prnbl1&issue+2006_1
2. Шинкарук Володимир. Віра, надія, любов / Володимир Шинкарук // Віче. – 1994. – № 3 (24). – С. 145-150.
3. Проскура О. В. Софія Русова – вчений, педагог, громадський діяч // Педагогіка і психологія. – 1996. – №1. – с. 171-180

Курсант 2-го курсу ННІ №1 НАВС

Перушко Максим Олександрович

ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ РЕАЛІЗАЦІЇ ЮРИДИЧНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЮ ПОЛІЦІЄЮ (ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ)

Реалізація Україною курсу на європейську інтеграцію постає сьогодні одним із визначальних напрямів, успішність якого залежить від сталого правового порядку, а забезпечення останнього головним чином залежить від того, в якій мірі норми права реалізуються у правомірній поведінці суб'єктів права.

Юридична відповідальність є важливим засобом забезпечення законності і правопорядку в державі, належної реалізації положень Конституції України та чинного законодавства. З іншого боку, юридична відповідальність стимулює суб'єктів права до правомірної поведінки, сприяє формуванню у населення поваги до права, є істотним чинником побудови правової держави в Україні.

Серед усіх суб'єктів, відповідальних за рівень правопорядку у суспільстві, правоохоронні органи є ключовими, оскільки вони забезпечують дотримання законності, запобігання, розкриття і

своєчасне припинення та розслідування правопорушень, що безпосередньо пов'язується з механізмом здійснення юридичної відповідальності.

Підтвердженням цьому є також положення Указу Президента України від 12.01.2015 № 5/2015 “Про стратегію сталого розвитку “Україна – 2020””, де визначається, що реформа правоохоронної системи включає розробку максимально прозорої та дружньої для суспільства системи заходів та засобів забезпечення правопорядку. Важливим у цій сфері є проведення ґрунтовної децентралізації та впровадження дієвих механізмів громадського контролю за органами правопорядку. Пріоритетним у роботі таких органів має бути принцип законності – система віддання та виконання наказів повинна стати такою, щоб працівник поліції керувався законом і не виконував явно злочинні накази [4].

Принципи правоохоронної діяльності не є виключенням і також зазнають змін, що обумовлюються об'єктивними умовами розвитку сучасного суспільства. Інтеграційні процеси та реформування органів державної влади постають сьогодні концептуальними напрямками у розвитку нашої країни. Демократична, правова держава є основним орієнтиром розвитку України, що обумовлює необхідність постійного моніторингу і детального аналізу існуючих принципів, методів і пріоритетів у діяльності правоохоронних органів з метою усунення суперечностей та відхилень від принципів такої держави [1].

Метою державної політики у правоохоронній сфері є коригування завдань та функцій правоохоронних органів, упровадження нових засад проходження служби, нових критеріїв оцінки роботи правоохоронців для підвищення рівня захисту прав і свобод людини, а також інтересів суспільства і держави від протиправних посягань [4].

Правопорядок є специфічним суспільним явищем, що виникає в результаті дії механізму правореалізації і є свідченням того, що у конкретній поведінці суб'єктів права матеріалізуються правові приписи, опредметнюються правові ідеї та принципи і визначаються умовами ефективного функціонування усіх сфер суспільного життя. Правопорядок є не лише метою, а й підсумком правового впливу, а тому визнається реальним станом суспільного життя, визначеним нормами права [2].

Зміцнення правопорядку, насамперед, передбачає виховання у населення навиків активної, свідомої правомірної поведінки. Тому співробітники поліції, як представники правоохоронних органів, не повинні обмежуватися виключно формальним застосуванням правових норм, особливо при здійсненні юридичної відповідальності, а й доцільно також проводити активну роз'яснювальну роботу щодо сутності змісту норм права, що забороняють вчинення протиправних діянь суб'єктами права, а також зобов'язують їх до необхідних та бажаних для суспільства активних дій.

Отже, об'єктом впливу діяльності поліції є поведінка учасників правопорядку, що може бути як правомірною, так і протиправною, що й зумовлюють настання юридичної відповідальності.

У теорії права можна спостерігати певну дискусію щодо розуміння юридичної відповідальності як відповідальності винятково за здійснене правопорушення (негативна), так і до порушення норм права (позитивна). Різноманітність визначень поняття юридична відповідальність зумовлюється, в першу чергу, існуванням різних точок зору на сутність цього соціально-правового явища. На сьогодні у наукових юридичних джерелах можна побачити підходи до розуміння юридичної відповідальності, де домінують точки зору, що юридична відповідальність характеризується тільки як позитивна (перспективна), тільки як негативна (ретроспективна) або є єдиною та включає в себе позитивну (перспективну, добровільну) і відповідальність за протиправну поведінку (негативну, ретроспективну) [3].

Позитивну юридичну відповідальність визначають як сумлінне, відповідальне ставлення особи до виконання своїх юридичних обов'язків, що проявляється у її правомірній (законослухняній) поведінці, яка зумовлює міру реагування держави на суб'єкта такої поведінки. Натомість негативна юридична відповідальність розуміється як специфічні правові відносини між державою і суб'єктом правопорушення, до якого у передбаченому законом процесуальному

порядку уповноваженими державою суб'єктами застосовано державний примус, що тягне для нього обов'язок зазнати несприятливих наслідків особистого, майнового або організаційного характеру, вид і міра яких передбачені санкціями відповідних норм права [3].

Забезпечення реалізації юридичної відповідальності працівниками поліції здійснюється переважно щодо особи, яка характеризується негативною поведінкою, відбуває покарання за вчинене правопорушення, має певні складнощі у визначенні засобів користування особистими правами й свободами, або особи, права якої були порушені в результаті протиправних діянь. Отже, в будь-якому разі об'єктом юридичної відповідальності є конкретна особа.

Забезпечення реалізації юридичної відповідальності здійснюється працівниками поліції переважно під час з'ясування підстав притягнення до юридичної відповідальності, тобто встановлення юридичного факту (фактичних обставин справи) скоєного діяння, встановлення норми права, що передбачає склад правової поведінки (правомірної або протиправної) та можливість покладання юридичної відповідальності, з'ясування можливості звільнення від настання юридичної відповідальності, а також під час винесення правозастосовного рішення, що закріплюються в правозастосовному акті.

Таким чином, діяльність поліції по забезпеченню реалізації юридичної відповідальності здійснюється в процесі застосування норм права, що проявляється у таких формах як: припинення правопорушення, притягнення винної особи до юридичної відповідальності, накладення покарання, надання дозволів тощо. Також і поза межами правозастосовної діяльності у таких формах як: правова пропаганда, правова агітація, правова просвіта тощо.

Список використаних джерел:

1. Власенко В.П. Правоохоронна діяльність органів внутрішніх справ України в сучасних умовах: теоретико-правовий аспект / В.П. Власенко // Журнал східноєвропейського права. – 2015. – № 20. – С. 33-40.
2. Каленіченко Л. І. Юридична відповідальність як явище об'єктивного права / Л. І. Каленіченко // Право і Безпека. – 2016. – № 2. – С. 31-37. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pib_2016_2_7
3. Теорія держави та права : навч. посіб. / [Є. В. Білозьоров, В. П. Власенко, О. Б. Горова, А. М. Завальний, Н. В. Заяць та ін.] ; з а з аг. р ед. С . Д. Гусарева, О. Д. Тихомирова. – К. : НАВС, Освіта України, 2017. – 320 с.
4. Про стратегію сталого розвитку "Україна – 2020" [Електронний ресурс] : Указ Президент України від 12 січ. 2015 р. № 5/2015. – Режим доступу: <http://zakon5.rada.gov.ua>

Здобувач НАВС

Писаренко Ганна Миколаївна

ФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ ІНФОРМАЦІЙНОГО ПРАВА УКРАЇНИ

Нині знання і інформація стають ключовими ресурсами для розвитку суспільства. В умовах глобалізації та інформатизації, стрімкого розвитку комунікаційних та інформаційних технологій відбувається формування «інформаційного суспільства» в Україні. Підвищується суспільне значення і роль інформаційних відносин та інформаційної діяльності, що зумовлює істотне зростання необхідності правового врегулювання даної сфери. Стрімкі темпи розвитку інформаційного суспільства викликали значне відставання права від відносин що складаються в інформаційній сфері [1, с. 112].

Недостатня урегульованість даної сфери відносин вимагає динамічного розвитку правової системи, створення нових та систематизація існуючих нормативно-правових актів, вироблення відповідних доктринальних положень та організації правового забезпечення інформаційної сфери на належному рівні. Сьогодні цією важливою проблемою займається О.А. Баранов, В.М. Брижко, В.Д. Гавловський, М.В. Гуцалюк, І.Б. Жилаєв, В.Г.Заблоцький, Р.А. Калюжний, Б.А. Кормич, О.В. Кохановська, А.І. Марущак, О.Г. Марценюк, А.І. Семенченко В.Г. Хахановський, В.С. Цимбалюк та ін. Проте значна частина правових аспектів цієї проблеми залишаються